

Arrest

nr. 62 390 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 30 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 december 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 28 februari 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door :

*[B. M. A.]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn land van herkomst, dat hij niet in aanraking is gekomen met het gerecht, dat hij bereid is om te werken en steeds in zijn eigen levensonderhoud heeft voorzien, dat hij vlot Nederlands spreekt, dat hij in België gekend is door tal van vrienden en kennissen, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009, ondanks de elementen aangaande.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Dit betekent dus dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is en bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B.

Betrokkene verklaart dat hij wegens zijn illegale verblijfssituatie niet officieel tewerkgesteld kan worden. Er zijn echter verschillende vreemdelingen die in het kader van een aanvraag art.9bis een beroep deden op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en een behoorlijk ingevuld arbeidscontract konden voorleggen. Ook zij werden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk een illegaal verblijfstatuut. Dit element kan bijgevolg evenmin weerhouden worden, terwijl dit niet zo is voor andere vreemdelingen.

Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn land van herkomst, verzuimt betrokkene om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering staven en evenmin verklaart betrokkene waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, Nederlands studeert, bereid is om te werken en steeds in zijn eigen levensonderhoud zou hebben voorzien, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 28 februari 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedure voor de Raad is in voorliggende zaak kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

[...] Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerder stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.A. omdat hij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen. Aan zijn langdurig verblijf wordt niet getwijfeld.

Verweerder heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden."

3.1.2. Verweerder werpt op dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij benadrukt voorts dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar hij geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging ondernam om in België een wettig verblijf tot stand te brengen.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Aangezien in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast werd vermeld kan ook geen schending van artikel 8 van dezelfde wet vastgesteld worden.

3.1.3.3. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel betoogt dat de motieven waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn niet correct zijn, en derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, kan de Raad enkel vaststellen dat de motieven waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn steun vinden in het door verweerder neergelegde administratieve dossier. Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de motivering van de bestreden beslissingen niet correct is omdat *“op geen enkel moment een belangenafweging [werd] gemaakt.”* De artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen voor de bestreden beslissingen en de door verzoeker in zijn middel aangevoerde bepalingen voorzien immers niet in de verplichting om enige belangenafweging door te voeren en verzoeker laat na te duiden op welke andere basis een dergelijke afweging in voorliggende zaak zou dienen gemaakt te worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker nogmaals aan dat er sprake is van een *“onjuiste, gebrekige of ontbrekende motivering”*.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932. Pas. 1932, 1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 20/12/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in België aantoont dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen.

Dat verzoeker zich geïnformeerd heeft bij tal van instanties, alsook bij zijn raadsman.

Dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden aangezien de kans op slagen quasi nihil is.

Dat zulks inderdaad ook blijkt uit de statistieken.

Dat indien een verzoek tot regularisatie enige kans op welslagen zou gehad hebben verzoeker inderdaad daadwerkelijk een poging zou ondernomen hebben waardoor huidige procedure overbodig zou zijn geweest.

Dat m.a.w. criteria worden opgelegd die niet ingevuld kunnen worden.

Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft.

Niemand wenst in de illegaliteit te blijven!

Dat zulks kan geclassificeerd worden onder de algemene noemer van "geloofwaardige poging".

Dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel geniet.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 20/12/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich bovendien wel kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker niet alleen een attest van werkbereidheid van de VDAB voorlegde maar ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract medegedeeld aan verweester per faxschrijven dd. 22/3/2011 en dus weldegelijk aantoonde dat hij kan tewerkgesteld worden vanaf hij geregulariseerd wordt.

Verzoeker moet vaststellen dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder de opschortende voorwaarde hetgeen dezelfde uitwerking heeft als een werkbelofte of een attest van werkbereidheid.

Verweester heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen."

3.2.2. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder nogmaals dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bewerkstelligen heeft aangetoond. Hij licht verder toe dat verzoeker pas op 22 maart 2011 een kopie van zijn arbeidscontract heeft overgemaakt en hiermee op 20 december 2010, zijnde de datum waarop de bestreden beslissingen genomen werden, uiteraard geen rekening kon gehouden worden.

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangaf zich in een situatie te bevinden zoals omschreven in de punten 2.8A en 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Allereerst dient te worden toegelicht dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker "geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A", omdat hij nooit legaal in het Rijk verbleef en ook nooit een geloofwaardige poging heeft ondernomen om tot een legaal verblijf toegelaten of gemachtigd te worden.

Verzoeker stelt dat hij zich informeerde inzake de mogelijkheid om "een regularisatieverzoek" in te dienen, doch dat dit hem steeds afgeraden werd aangezien de kans dat zijn verzoek zou ingewilligd worden onbestaande was. Hij erkent derhalve dat hij geen effectieve poging ondernam om tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigd te worden. Uit het feit dat verzoeker naliert om voor 18 maart 2008 een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen omdat hij meende dat deze niet zou ingewilligd worden, kan ook niet besloten worden dat de vereiste die door de bevoegde staatssecretaris onder punt 2.8A van zijn beleidsrichtlijn gesteld wordt een criterium is waaraan niet kan voldaan worden. Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker zijn stelling dat hij zich informeerde en dat het hem afgeraden werd om een verblijfsaanvraag in te dienen niet ter kennis bracht van het bestuur en geen enkel stuk ter staving van zijn bewering aanbrengt, zodat geenszins kan besloten worden dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat verzoeker zich niet in een situatie zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn bevond. Daarnaast moet, ten overvloede, worden geduïd dat uit de beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet blijkt dat de vereiste om een "wettig verblijf in het Rijk te bekomen" beperkt zou zijn tot het indienen van een verzoek om op basis van het vroegere artikel 9, derde lid of het huidige artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden en verzoeker dus uitgaat van een verkeerde lezing van deze beleidsrichtlijn.

Punt 2.8B van de voormelde beleidsrichtlijn heeft betrekking op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker geen arbeidscontract bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde, zodat verweerder kon besluiten dat hij niet dienstig kon verwijzen naar de in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 omschreven situatie. Verzoeker licht toe dat hij een "attest van werkbereidheid" aanbracht. Een dergelijk attest is evenwel geen arbeidscontract en kan er ook niet mee gelijkgesteld worden.

In zoverre verzoeker verwijst naar een arbeidscontract dat werd opgesteld nadat de bestreden beslissing genomen werd moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de in de loop van de maand maart 2011 opgestelde documenten, waaronder een arbeidscontract, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Ook de uiteenzetting van verzoeker omtrent de motivering van rechterlijke beslissingen is niet dienstig, nu de bestreden beslissingen bestuurlijke beslissingen zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Ter onderbouwing van zijn middel stelt hij het volgende:

"Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerder ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen.

Dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet genieten.

Dat verzoeker zich tevens op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een attest van werkbereidheid heeft voorgelegd en een arbeidscontract, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweester ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker initieel geen arbeidsovereenkomst zou hebben voorgelegd.

Dat verzoeker bij faxschrijven dd. 22/3/2011 een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst meedeelde en tevens verzocht om herziening van de beslissing.

Dat in de instructies nergens vermeld staat dat stukken niet meer zouden mogen worden bij gevoegd na datum aanvraag.

Dat verweester zich hieromtrent in stilzwijgen hult.

Verzoeker merkt verder op dat een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is met name dat iemand slechts kan tewerkgesteld worden van zodra hij geregulariseerd is.

Dat een attest van werkbereidheid dezelfde uitwerking heeft als de vereiste arbeidsovereenkomst die dient te worden neergelegd.

Dat de VDAB deze attesten heeft afgeleverd aangezien zij de stellige mening waren toegedaan dat zulks aanvaard werd binnen de gestelde criteria.

Dat verweester het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweester immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst.

Dat verweester blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie.

Dat verweester de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweester had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst voor werkgelegenheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend ed.

Ook in huidige situaties waarbij verweester beslist om een beslissing te nemen tot gegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8.B. dient de betrokkene in kwestie op dat ogenblik zich te begeven naar de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid met de beslissing van verweester, waarop de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid pas dan actie onderneemt en de betrokkene een blanco arbeidsovereenkomst overmaakt, en de nodige documenten die dienen ingevuld en ondertekend worden.

Het is absoluut niet zo dat de arbeidsovereenkomst die is voorgelegd in het kader van de regularisatie dient aangewend te worden voor de aanvraag voor afgifte van een arbeidskaart.

De betrokkene kan in principe na de beslissing van verweester een totaal nieuwe toekomstige werkgever aangeven voor de afgifte van een arbeidskaart zodat eigenlijk het onderzoek van verweester

mbt tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure een maat voor niets is.

Dat een attest van werkbereidheid of een werkbelofte dan ook in aanmerking dient te komen daar zij ook onder de opschortende voorwaarde is en verweerster enkel de verblijfsduur van betrokkene in België en de duurzame lokale verankering dient na te gaan.

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is.

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om een arbeidsovereenkomst in te dienen nadat hij geregulariseerd is zoals de Federale Overheids dienst voor Werkgelegenheid ook doet.

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.”

3.3.2. Verweerder verwijst naar zijn antwoord met betrekking tot de eerste twee middelen en herhaalt dat de bestreden beslissingen met kennis van zaken werden genomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoeker aanvoert dat niet blijkt dat hij geen stavingsstukken meer zou mogen aanbrengen na het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden kan slechts worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker, na het indienen van zijn initiële aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en voordat de bestreden beslissingen genomen werden, nog bewijsstukken aanbracht waarmee verweerder geen rekening zou gehouden hebben. De uiteenzetting van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag. Tevens moet worden herhaald dat verweerder uiteraard geen rekening kon houden met overtuigingsstukken die nog dienden te worden opgesteld nadat de bestreden beslissingen reeds genomen waren.

Verzoeker geeft voorts in wezen aan van oordeel te zijn dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een andere invulling dient te geven aan de discretionaire bevoegdheid waarover hij bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Hij betoogt dat verweerder ook zonder dat een vreemdeling een arbeidscontract voorlegt, doch louter op voorlegging van een attest van werkbereidheid of een werkbelofte, kan oordelen om een voorwaardelijke verblijfsmachtiging toe te staan. Het komt evenwel niet aan verzoeker toe om in de plaats van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te bepalen in welke gevallen een verblijfsmachtiging dient toegekend te worden en zijn beschouwingen laten dan ook niet toe te besluiten dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel betoogt verzoeker dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

Hij zet het middel als volgt uiteen:

“De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen noch op het criterium 2.8.A noch op het criterium 2.8.B. aangezien enerzijds geen langdurig ononderbroken verblijf wordt aangetoond en geen geloofwaardige poging wordt aangetoond om een wettig verblijf te bekomen en anderzijds geen arbeidsovereenkomst ab initio, doch slechts een attest van werkbereidheid.

Dat enerzijds verzoeker naar het bovenvermelde verwijst waar personen die een arbeidsovereenkomst bij hun aanvraag voorleggen wel in aanmerking kunnen komen voor geregulariseerd te worden en personen die achteraf een arbeidsovereenkomst voorleggen niet.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Dat immers beide categori[e]ën dienen gelijkgesteld te worden aangezien de arbeidsovereenkomsten gesloten worden onder de opschortende voorwaarde en personen slechts kunnen tewerkgesteld worden wanneer zij eerst een positieve beslissing krijgen om geregulariseerd te worden.

Dat bovendien de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure niet moet aangewend worden voor de afgifte van een arbeidskaart en betrokken personen na de beslissing van verweerster een andere arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid zodat verweerster ten onrechte wel een arbeidsovereenkomst in aanmerking neemt en een werkbelofte niet.

Immers is het aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid om de nodige documenten af te geven die noodzakelijk zijn voor een afgifte van een arbeidskaart zodat verzoeker weldegelijk in aanmerking komt om geregulariseerd te worden en zijn toekomstige werkgever bereid is om hem in dienst te nemen nadat hij geregulariseerd te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

Dat verzoeker anderzijds opmerkt dat de Staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag hebben ingediend tot actualisering in de periode 15/09/2009 tem 15/12/2009 aan DVZ rechtstreeks en in de veronderstelling gingen dat er nog een hangende procedure was en later bleek dat er geen hangende procedure voorhanden was en dus foutief hun aanvraag tot verblijf hebben ingediend, aangezien dit rechtstreeks aan de burgemeester van hun woonplaats diende overgemaakt worden, alsnog in aanmerking komen om hun aanvraag te onderzoeken en een regularisatieherstelprocedure voorziet voor deze personen binnen de 8 dagen na het aangetekend schrijven van DVZ.

Dat de Staatssecretaris eveneens heeft toegezegd dat de dossiers die te laat zijn ingediend. Dus na 15.12.2009 alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder van de orde stelt dat de advocaat in kwestie te laat het dossier heeft ingediend.

Dat de staatssecretaris dus voor deze twee soort zaken, enerzijds foutieve indiening van het dossier en laattijdig indienen van dossier nog een herziening, herstelprocedure voorziet.

Dat het verzoeker dan ook toegelaten is om een arbeidsovereenkomst na de aanvraag toe te voegen.

Dat ook voor deze categorie van personen een herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden.

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan.

Verweerster had ook voor deze personen de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen of deze minstens uit te nodigen vooralsnog een arbeidsovereenkomst over te maken.

Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat slechts ab initio een attest van werkbereidheid en naderhand een arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd. de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de Voorwaarden van de gestelde critena en jaar en dag in België verblijft duurzaam lokaal verankerd is hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudige verzoek van verweerster had kunnen rechtgezet worden.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet. Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.

Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een verzoek tot

regularisatie (met evt een bevel om het grondgebied te verlaten) hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden.

Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Immers is verzoeker te goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België (minimum 5 jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt, men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend is en zorgt voor een ongelijke behandeling.

Dat indien verzoeker zulks op voorhand had geweten, hij uiteraard een regularisatieverzoek had ingediend.”

3.4.2. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad (RvV 14 januari 2011, nr. 54 343) en repliceert dat hij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden beoordeelde op grond van objectieve criteria waardoor hem geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan verweten worden.

3.4.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Door aan te geven dat de aanvragen om machtiging tot verblijf van personen die hun verblijfsaanvraag onderbouwden met de vereiste overtuigingsstukken kans maakten om te worden ingewilligd en deze van personen die nalieten dit te doen niet toont verzoeker geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker laat tevens verstaan van oordeel te zijn dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd omdat de aanvragen van vreemdelingen die stelden zich in een situatie te bevinden zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 en een arbeidsovereenkomst bij hun initiële aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voegden en de aanvragen van hen die pas later een arbeidscontract aanbrachten verschillende behandeld worden. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de aanvragen van personen die ab initio alle overtuigingsstukken bij hun aanvraag voegden en de aanvragen van vreemdelingen die pas na het indienen van hun aanvraag, doch vooraleer over deze aanvraag beslist werd, de voor hun aanvraag dienstige overtuigingsstukken neerlegden op een andere wijze behandeld worden. Er kan trouwens niet ingezien worden welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel, aangezien hij niet aantoont dat hij zijn initiële aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aanvulde vooraleer de bestreden beslissingen genomen werden.

Door te stellen dat verweerder niet bereid is om basis van een werkbelofte, waarmee verzoeker lijkt te doelen op zijn verklaringen dat hij arbeidsbereid is, een verblijfsmachtiging toe te staan en verweerder een arbeidsovereenkomst vereist toont hij ook niet aan dat het gelijkheidsbeginsel miskend werd.

In zoverre verzoeker aangeeft dat verweerder in bepaalde gevallen “een *herstel-regularisatieprocedure*” voorziet, waarmee hij lijkt te willen aangeven dat verweerder in het kader van een willig beroep bepaalde reeds behandelde aanvragen om machtiging tot verblijf aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hierbij rekening houdt met nieuwe stukken, kan het volstaan op te merken dat hij zijn bewering niet staft. In de hypothese dat zijn standpunt enige grond zou hebben, dient daarenboven opgemerkt te worden dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat verweerder in casu zou weigeren in te gaan op een vraag tot een heronderzoek.

Verzoeker meent ook dat door het onderscheid te maken tussen personen die in het verleden een inspanning leverden om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen en zij die ervoor opteerden dit niet te doen en die verkozen in volstreekte illegaliteit in België te verblijven de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden werden. Opnieuw moet echter worden geduïd dat verzoeker door twee situaties aan te brengen die verschillend zijn niet aantoont dat het gelijkheidsbeginsel miskend werd.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK